

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 19 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Grudziądzu – A. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 września 2019 r., 24 października 2019 r., 19 grudnia 2019 r., 13 lutego 2020 r., 3 września 2020 r., 12 listopada 2020 r.

sprawy karnej

I. G. G. (1),

s. M. i W. z d. W., ur. (...) w S., zam. (...) (...) m. (...), (...)-(...) G., adres do korespondencji: ul. (...), (...)-(...) O., obywatelstwa polskiego, PESEL: (...), nie karanego

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 14 marca 2019 roku około godziny 21:00-21:15 w G. w budynku przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. B., wdarł się do mieszkania M. G. (1), a następnie użył przemocy polegającej na biciu pięściami po głowie, szarpaniu i popychaniu w wyniku czego M. G. (1) uderzyła głową w szafkę nocną, doznając obrażeń ciała w postaci dwóch ran na głowie zlokalizowanych w okolicy ciemieniowej prawej i potylicznej lewej (które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia M. G. (1) na okres poniżej 7 dni), czym działał w celu wymuszenia na M. G. (1) zwrotu wierzytelności w postaci pieniędzy, stanowiącej zaległość za czynsz za mieszkanie oraz w tym samym miejscu i czasie zniszczył okulary należące do M. G. (1) o wartości 2.000 złotych, czym działał na szkodę M. G. (1), **tj. o czyn z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 193 k.k. i art. 157 § 2 k.k. oraz art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

oraz sprawy karnej

II. S. B.,

s. P. i W. z d. M., ur. (...) w G., zam. ul. (...), (...)-(...) G., adres do korespondencji: (...)-(...) G., ul. (...), obywatelstwa polskiego, PESEL: (...), nie karanego

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 14 marca 2019 roku około godziny 21:00-21:15 w G. w budynku przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z G. G. (1), wdarł się do mieszkania M. G. (1), wobec której G. G. (1) użył przemocy polegającej na biciu pięściami po głowie, szarpaniu i popychaniu, w wyniku czego M. G. (1) uderzyła głową w szafkę nocną, doznając obrażeń ciała w postaci dwóch ran na głowie zlokalizowanych w okolicy ciemieniowej prawej i potylicznej lewej (które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia M. G. (1) na okres poniżej 7 dni), a ponadto używał przemocy wobec jej dzieci w wieku 11 i 9 lat w postaci popychania, czym działał w celu wymuszenia na M. G. (1) zwrotu wierzytelności w postaci pieniędzy, stanowiącej zaległość za czynsz za mieszkanie oraz w tym samym miejscu i czasie przeszukał szafki w mieszkaniu pokrzywdzonej i zabrał w celu przywłaszczenia należące do M. G. (1) telefony komórkowe N. o wartości

650 zł i Samsung o wartości 250 zł, czym działał na szkodę M. G. (1), **tj. o czyn z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 193 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

oraz sprawy karnej

III. P. N.,

s. Z. i J. z d. D., ur. (...) w K., zam. ul. (...), (...)-(...) S., obywatelstwa polskiego, PESEL: (...), nie karanego

oskarżonego o to, że:

1. w niustalonym okresie początkowym, nie wcześniej niż od dnia 31 stycznia 2019 roku do dnia 14 marca 2019 roku w S., w miejscowości R. oraz w innych niustalonych miejscach, chcąc, aby G. G. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na wymuszeniu na M. G. (1) poprzez zastosowanie wobec niej gróźb bezprawnych określonego działania, tj. zwrotu na rzecz P. N. wierzytelności rzeczowej w postaci wydania lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w G. oraz wierzytelności pieniężnej w postaci zapłaty zaległych opłat związanych z użytkowaniem przez M. G. (1) z tego lokalu mieszkalnego, nakłaniał G. G. (1) do zastosowania gróźb bezprawnych wobec M. G. (1), jak również udzielił G. G. (1) w tym zakresie pomocy przekazując klucze do klatki schodowej budynku przy ul. (...) w G. oraz informując, że w mieszkaniu tym oprócz M. G. (2) przebywają jej dzieci, a ponadto złożył G. G. (1) propozycję przekazania korzyści w sytuacji wydania przez M. G. (1) lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w G., **tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.**

orzekł:

na podstawie art. 4 § 1 k.k. stosując w stosunku do oskarżonego P. N. przepisy k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r.

I. Oskarżonego **G. G. (1)** oraz oskarżonego **S. B.** w ramach zachowań zarzucanych im w akcie oskarżenia uznaje za winnych tego, że w dniu 14 marca 2019 roku około godziny 21:00-21:15 w G. w budynku przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu, wdarli się do mieszkania nr (...) zajmowanego przez M. G. (1), a następnie działając w celu wymuszenia od M. G. (1) zwrotu wierzytelności pieniężnej z tytułu czynszu za wynajmowane przez nią mieszkanie oskarżony G. G. (1) stosował wobec wymienionej przemoc polegającą na biciu jej pięściami po głowie, popychaniu, kopaniu, w wyniku czego uderzyła ona głową w szafkę nocną, zaś oskarżony S. B. w tym samym miejscu i czasie pilnował dzieci wymienionej kobiety, mówił do nich, aby były cicho i zasłonił usta jednemu z nich, przy czym oskarżony G. G. (1) swym zachowaniem – co nie było objęte porozumieniem z oskarżonym S. B. - spowodował powstanie obrażeń ciała M. G. (1) w postaci dwóch ran na głowie zlokalizowanych w okolicy ciemieniowej prawej i potylicznej lewej, które spowodowały rozstrój jej zdrowia na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, a także umyślnie uszkodził okulary należące do M. G. (1) o wartości 1245,80 złotych, tj. oskarżonego **G. G. (1)** za winnego popełnienia występku określonego w art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a oskarżonego **S. B.** za winnego popełnienia występku określonego w art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za co na podstawie art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oskarżonemu **G. G. (1)** wymierza karę roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś oskarżonemu **S. B.** karę roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

II. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary orzeczonej wobec oskarżonego **G. G. (1)** w punkcie I-szym wyroku zalicza jego rzeczywiste pozbawienie wolności w postaci jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 15 marca 2019 r., godz. 02:10 do dnia 02 lipca 2019 r., godz. 15:50, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

III. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary orzeczonej wobec oskarżonego **S. B.** w punkcie I-szym wyroku zalicza jego rzeczywiste pozbawienie wolności w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 14 marca 2019 r., godz. 21:35 do dnia 29 maja 2019 r., godz. 13:30, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

IV. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **G. G. (1)** obowiązek naprawienia szkody wynikającej z uszkodzenia okularów poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M. G. (1) kwoty 1245,80 zł (tysiąc dwieście czterdzieści pięć złotych 80/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 listopada 2020 r. do dnia zapłaty,

V. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **G. G. (1)** nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej M. G. (1) w kwocie 2.000 zł (dwóch tysięcy złotych) tytułem rekompensaty doznanej przez niej krzywdy wynikającej ze spowodowania rozstroju zdrowia oraz naruszenia jej dobra osobistego miru domowego,

VI. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **S. B.** nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej M. G. (1) w kwocie 1.000 zł (tysiąca złotych) tytułem rekompensaty doznanej przez niej krzywdy wynikającej z naruszenia jej dobra osobistego miru domowego,

VII. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek przedmiotu służącego do popełnienia czynu w postaci kominiarki koloru czarnego, wymienionej w punkcie 11 raportu o rzeczach na k. 785-786, przechowywanej w magazynie Sądu Rejonowego w Grudziądzu pod pozycją nr (...),

VIII. Oskarżonego **P. N.** uznaje za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu w okresie od nieustalonego dnia połowy lutego 2019 roku do 14 marca 2019 roku w S., a także w miejscowości R., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, chcąc, aby G. G. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na zastosowaniu wobec M. G. (1) gróźb bezprawnych w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności pieniężnej z tytułu czynszu za wynajmowane przez nią mieszkanie w G. przy ulicy (...), nakłonił G. G. (1) do zastosowania gróźb bezprawnych wobec M. G. (1) w wymienionym celu, a następnie, chcąc, aby G. G. (1) dokonał wspomnianego czynu, udzielił mu w tym zakresie pomocy, ułatwiając popełnienie tego czynu poprzez przekazanie mu informacji o tym, że w mieszkaniu oprócz M. G. (1) przebywają jej dzieci oraz poprzez przekazanie mu kluczy do klatki schodowej budynku przy ulicy (...) w G., tj. za winnego popełnienia występku określonego w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za co na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu **P. N.** karę roku pozbawienia wolności,

IX. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego **P. N.** na okres 2 (dwóch) lat próby,

X. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **P. N.** karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej z nich za równoważną kwocie 20 zł (dwudziestu) złotych,

XI. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego **P. N.** zalicza rzeczywiste pozbawienie wolności tego oskarżonego w postaci zatrzymania w dniu 8 kwietnia 2019 r. od godz. 6:05 do godz. 15:02, przyjmując dzień zatrzymania za równoważny dwóm stawkom dziennym kary grzywny,

XII. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżonego **P. N.** w okresie próby do wykonywania pracy zarobkowej,

XIII. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazuje zwrócić oskarżonemu **G. G. (1)** dowody rzeczowe w postaci trzech koszulek sportowych z krótkim rękawem, czapki zimowej koloru czarnego, wymienionych w punktach od 1 do 4 raportu o rzeczach na k. 785-786, przechowywanych w magazynie Sądu Rejonowego w Grudziądzu pod pozycją nr 34/19,

XIV. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazuje zwrócić oskarżonemu **S. B.** dowody rzeczowe w postaci teczki na dokumenty koloru czarnego wraz z zawartością, okularów koloru ciemnego wraz z futerałem, kurtki z kapturem koloru ciemnego, wymienionych w punktach od 8 do 10 raportu o rzeczach na k. 785-786, przechowywanych w magazynie Sądu Rejonowego w Grudziądzu pod pozycją nr 34/19,

XV. Na podstawie art. 231 § 1 k.p.k. nakazuje złożyć do depozytu sądowego dowody rzeczowe w postaci dwóch rękawiczek koloru czarnego, wymienionych w punkcie 6 raportu o rzeczach na k. 785-786, przechowywanych w

magazynie Sądu Rejonowego w Grudziądzu pod pozycją nr 34/19, oraz w postaci gazu o nazwie P., wymienionego w punkcie 7 raportu o rzeczach na k. 785-786, przechowywanego w magazynie (...),

XVI. Zasądza od oskarżonego **G. G. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł (trzystu) złotych opłaty oraz kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście) złotych części obciążających go wydatków postępowania,

XVII. Zasądza od oskarżonego **S. B.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł (trzystu) złotych opłaty oraz kwotę 600 zł (sześćset) złotych części obciążających go wydatków postępowania,

XVIII. Zasądza od oskarżonego **P. N.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł (stu osiemdziesięciu złotych) opłaty oraz kwotę 103,33 zł (sto trzy złote 33/100) wydatków postępowania,

XIX. Zwalnia oskarżonych **G. G. (1)** oraz **S. B.** od obowiązku uiszczenia pozostałej części obciążających ich wydatków postępowania, obciążając nimi w tym zakresie Skarb Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 643/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
o.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	G. G. (1), S. B., P. N.	czyn zabroniony przypisany oskarżonym G. G. (1) oraz S. B. w punkcie I-szym części dyspozytywnej wyroku oraz czyn zabroniony przypisany oskarżonemu P. N. w punkcie VIII- mym części dyspozytywnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Dnia 3 września 2018 roku M. G. (1) zawarła z właścicielem P. N. umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) w G. przy ulicy (...). W wymienionym lokalu M. G. (1) zamieszkiwała z dwójką małoletnich dzieci. W październiku 2018 roku wynajmująca nie dokonała w całości zapłaty czynszu. M. G. (1) nie zapłaciła czynszu za listopad, grudzień 2018 roku.	zeznania świadka M. G. (1)	7, 52	
zeznania świadka K. K.	381		
kopia umowy najmu lokalu	148-150		
W okresie października - listopada 2018 roku P. N. przyjechał do mieszkania wynajmowanego przez M. G. (1), gdzie zastał ją w towarzystwie jej partnera K. K.. W rozmowie z	zeznania świadka M. G. (1)	8, 542v.	

<p>tymi osobami P. N. powiedział, że jeżeli czynsz za mieszkanie nie będzie płacony regularnie, to załatwi tę sprawę inaczej. W dniu 20 stycznia 2019 roku po raz kolejny P. N. przyjechał do mieszkania wynajmowanego przez M. G. (1), tym razem w towarzystwie swego znajomego A. T.. W trakcie rozmowy właściciel lokalu przekazał M. G. (1), że nie podoba mu się, że przebywa w nim jej partner. Na wezwanie na miejsce zdarzenia przyjechał patrol policji. W trakcie tego spotkania P. N. przekazał M. G. (1) informację o aktualnym stanie jej zadłużenia z tytułu najmu lokalu.</p>			
<p>zeznania świadka K. K.</p>	381-382		
<p>zeznania świadka A. T.</p>	615		
<p>wyjaśnienia oskarżonego P. N.</p>	433		
<p>W styczniu i lutym 2019 roku M. G. (1) nie płaciła ponownie czynszu za najem lokalu. Łącznie do połowy marca 2019 roku jej zadłużenie z tytułu czynszu najmu wynosiła łącznie 6400 złotych.</p>	zeznania świadka M. G. (1)	8, 52	
<p>Dnia 8 lutego 2019 roku P. N. przysłał M. G. (1) wiadomość tekstową sms, w której wskazał, że jeżeli opuści mieszkanie do 15 lutego 2019 roku, to</p>	zeznania świadka M. G. (1)	8, 823v.-824	

<p>dostanie od niego kwotę 2000 zł, a jeżeli nie opuści tego mieszkania, to od 15 lutego 2019 roku do mieszkania wejdą nowi lokatorzy. Przed marcem 2019 roku M. G. (1) otrzymała od P. N. pismo dotyczące wypowiedzenia umowy najmu lokalu. Mimo tego M. G. (1) nie opuściła lokalu, bo nie miała gdzie się podziać z dziećmi.</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonego P. N.</p>	433		
<p>kopia wypowiedzenia umowy najmu</p>	601-601a		
<p>Nieustalonego dnia w połowie lutego 2019 roku w S. doszło do spotkania P. N. z jego znajomym G. G. (1), funkcjonariuszem Komendy Wojewódzkiej Policji w G.. W trakcie tego spotkania P. N. opowiedział G. G. (1) o swoich problemach z najmem lokalu M. G. (1), prosząc go o pomoc w celu rozwiązania tych problemów. Pomoc miała polegać na postraszeniu wynajmującej, grożeniu jej, że nie ma wyłudzać pieniędzy i że ma się wyprowadzić. P. N. powiedział do G. G. (1), że odwdzięczy się mu za pomoc w rozwiązaniu jego problemów. P. N. powiedział również G. G. (1), że w mieszkaniu</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego G. G. (1)</p>	124, 346-346v.	

przebywają - oprócz wynajmującej - jej dzieci.			
wyjaśnienia oskarżonego P. N.	433		
G. G. (1) to kuzyn żony S. B.. Dnia 13 marca 2019 roku w G. G. G. (1) spotkał się z S. B. i spytał się go, czy nie chce pojechać z nim do G., bo musi odebrać dla kolegi pieniądze za mieszkanie od kobiety, która zalega z płatnością czynszu. S. B. przystał na propozycję G. G. (1). G. G. (1) powiedział do S. B., aby po wejściu do mieszkania zajął się dziećmi, aby nie patrzyły na zachowania względem matki.	wyjaśnienia oskarżonego S. B.	65	
wyjaśnienia oskarżonego G. G. (1)	124		
Dnia 14 marca 2019 roku około godziny 11-12 do siedziby Komendy Miejskiej Policji w G. przyjechał P. N.. W rozmowie z funkcjonariuszami policji wymieniony wskazał na to, że ma problemy z wynajmującą mieszkanie, która nie płaci czynszu. Funkcjonariusze policji poradzili mężczyźnie, aby porozumiał się z wynajmującą, a jak się to nie uda, to aby dochodził swych praw na drodze cywilnoprawnej.	zeznania świadka R. M.	32v.	

<p>Dnia 14 marca 2019 roku po godzinie 19-ej w umówione miejsce po S. B. przyjechał G. G. (1) samochodem marki O. (...) koloru czerwonego o nr rej. (...). W kierunku G. mężczyźni jechali autostradą. W drodze około godziny 20-ej mężczyźni zjechali z autostrady, zatrzymali się na parkingu w miejscowości R.. Z samochodu wysiadł G. G. (1) i zaczął rozmawiać z P. N.. W trakcie rozmowy była mowa o tym, że G. G. (1) z S. B. jadą do M. G. (1), aby realizować groźby względem tej kobiety, o których była mowa w trakcie wcześniejszego spotkania. P. N. przekazał G. G. (1) klucze do klatki schodowej bloku, w którym mieszkała M. G. (1). Po powrocie do samochodu mężczyźni wrócili na autostradę i jechali dalej w kierunku G.. Z autostrady zjechali na zjeździe w (...) M.. W G. mężczyźni podjechali na parking w okolicy bloku przy ulicy (...). Na parkingu G. G. (1) oraz S. B. przebrali się. S. B. miał wyglądać porządnie tak, aby M. G. (1) otworzyła mu drzwi. W celu wzbudzenia zaufania S. B. miał także zabrać ze sobą teczkę. G. G. (1) otworzył drzwi od klatki schodowej. Na klatce schodowej G. G. (1) ubrał kominiarkę, a na pytanie S. B. powiedział, że zrobił tak,</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego S. B.</p>	<p>65</p>	
--	--------------------------------------	-----------	--

<p>bo nie chciał, aby pani go rozpoznała. Dodatkowo G. G. (1) oraz S. B. na dłoniach mieli ubrane rękawiczki. S. B. nie miał ubranej kominiarki, bo chodziło o to, aby przez wizjer wzbudził on zaufanie wynajmującej. G. G. (1) miał przy sobie odznakę służbową na wypadek, gdyby kobieta nie otwierała drzwi, to S. B. miał ją jej okazać. G. G. (1) powiedział do S. B., aby zapukał do drzwi mieszkania nr (...) zajmowanego przez M. G. (1).</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonego G. G. (1)</p>	<p>124v., 346-346v.</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonego P. N.</p>	<p>433-434</p>		
<p>notatka służbowa wraz z załącznikami</p>	<p>36-37</p>		
<p>Tego samego dnia w godzinach wieczornych M. G. (1) przebywała w wynajmowanym mieszkaniu wraz ze swymi dziećmi Y. oraz S.. Tego dnia drzwi zewnętrzne do bloku przy ulicy (...) w G., jak również domofon przy drzwiach nie były uszkodzone. Około godziny 21:00 wymieniona kobieta usłyszała pukanie S. B. do drzwi jej mieszkania. Patrząc przez wizjer M. G. (1) nie widziała żadnej osoby. Gdy uchyliła drzwi, to zobaczyła G. G. (1).</p>	<p>zeznania świadka M. G. (1)</p>	<p>8-8v.</p>	

<p>Mężczyzna miał zasłonięte usta i nos, na twarzy miał czarną kominiarkę, a na głowę miał założony kaptur od kurtki. Po uchyleniu drzwi G. G. (1) szarpnął za drzwi i je otworzył. Następnie G. G. (1) zaczął bić pięściami M. G. (1) po głowie. W wyniku tych uderzeń M. G. (1) spadły na podłogę i połamały się okulary, które miała ubrane. Po tym, jak do mieszkania wpadł G. G. (1), wtedy M. G. (1) zobaczyła, że towarzyszył mu drugi mężczyzna S. B.. Po wejściu do mieszkania G. G. (1) popchnął M. G. (1), w wyniku czego uderzyła ona potylicą w szafkę nocną. Gdy M. G. (1) leżała na podłodze, to G. G. (1) zaczął uderzać ją pięściami i kopać. W tym czasie mówił on do niej następujące słowa: "Ty (...), należało ci się, wiedziałas, że cię to czeka, oddaj pieniądze".</p>			
zeznania świadka M. G. (3)	822v.		
wyjaśnienia oskarżonego G. G. (1)	124		
W czasie, gdy G. G. (1) zadawał uderzenia M. G. (1), S. B. zajął się jej dziećmi. S., syn M. G. (1), w pewnym momencie wybiegł na balkon i wołał pomocy. S. B. kazał mu wyjść z balkonu. S. B. powiedział do dzieci M. G. (1), aby były cicho,	zeznania świadka M. G. (1)	8v.	

<p>że nie mają nic robić, a także zasłonił usta jednemu z tych dzieci, aby nie wołały pomocy. Mężczyzna powiedział dzieciom, że mamusia wisi pieniądze i jak mu odda, to on z kolegą sobie pójda. S. B. zabrał dzieciom telefony komórkowe i schował je do kieszeni.</p>			
<p>zeznania świadka Y. A. H. G.</p>	469v.		
<p>zeznania świadka S. E. H.</p>	471v.		
<p>wyjaśnienia oskarżonego S. B.</p>	64v.-66		
<p>W czasie, gdy M. G. (1) leżała na podłodze, w pewnym momencie G. G. (1) się zachwiał. Wykorzystała to M. G. (1), która wstała, zaczęła się szarpać z nim, a następnie przedostać w okolice drzwi wejściowych do mieszkania. G. G. (1) w tym czasie bił M. G. (1) po głowie. M. G. (1) udało się otworzyć drzwi i wybiec na klatkę schodową. M. G. (1) zaczęła uderzać w drzwi mieszkania sąsiada M. G. (3). W tym czasie G. G. (1) wybiegł z mieszkania i zaczął zbiegać schodami w dół, a następnie wybiegł z klatki schodowej i pobiegł w kierunku parkingu do samochodu. Gdy sąsiad otworzył drzwi swego mieszkania i wyszedł na klatkę schodową, M. G. (1) zobaczyła, że drzwi do jej mieszkania</p>	<p>zeznania świadka M. G. (1)</p>	9	

są zamknięte. Sąsiad telefonicznie wezwał policję. M. G. (1) pukała do drzwi mieszkania i wołała, aby S. B. wypuścił dzieci.			
zeznania świadka M. G. (3)	15		
zeznania świadka K. L. (1)	107v.		
W pewnym momencie córka M. G. (1) wykorzystwała nieuwagę S. B. i podeszła do drzwi wejściowych i je otworzyła. M. G. (1) wpadła do środka, przepychała się z S. B., aby nie uciekł oraz aby jej dzieci mogły wyjść z mieszkania. M. G. (1) wepchnęła S. B. do łazienki, a następnie do wanny, po czym zamknęła drzwi do łazienki. W łazience S. B. porzucił teczkę, z którą przyszedł do mieszkania M. G. (1). Następnie M. G. (1) wyszła z mieszkania, zamknęła drzwi i wraz z sąsiadem czekali na przyjazd patrolu policji. S. B. z telefonu należącego do M. G. (1) próbował połączyć się z abonentem o nr (...). Wymieniony numer telefonu należy do jego małżonki. S. B. wyszedł z łazienki, poszedł do kuchni, pootwierał szafki, bo szukał alkoholu. W celu poszukiwania alkoholu otworzył również kilka szafek w pokojach. S. B. znalazł legitymację służbową G. G. (1) i wyrzucił ją przez okno	zeznania świadka M. G. (1)	9-9v., 156v.	

w kuchni. S. B. telefony odłożył na blat w kuchni.			
protokół oględzin miejsca	11-12		
zeznania świadka M. G. (3)	16		
zeznania świadka Y. A. H. G.	469v.		
wyjaśnienia oskarżonego S. B.	66, 652v.-653, 814		
Po przybyciu na miejsce funkcjonariusze policji wezwali S. B. do otworzenia drzwi. Po otworzeniu drzwi S. B. położył się twarzą do podłogi, ręce założył za głowę, a następnie funkcjonariusze policji założyli mu kajdanki na ręce z tyłu ciała. Funkcjonariusze policji dokonali przeszukania jego osoby pod kątem posiadania niebezpiecznych przedmiotów, ale wynik tych poszukiwań był negatywny. Mężczyzna rozpytany na okoliczność przyjazdu do G. oświadczył, że przyjechał po odbiór pieniędzy od pani G., która była jakimś dłużnikiem. Dodał, że w czasie, gdy G. G. (1) bił kobietę, to wypadła mu odznaka funkcjonariusza policji, którą wyrzucił przez okno na trawnik. Po uzyskaniu tej informacji funkcjonariusz policji wyszedł z mieszkania, udał się na trawnik przed	zeznania świadka M. G. (1)	543	

blokiem, gdzie znalazł legitymację służbową funkcjonariusza policji Komendy Wojewódzkiej Policji w G. na nazwisko G. G. (1) o nr (...). Gdy M. G. (1) chodziła po mieszkaniu, aby zorientować się, czy coś nie zginęło albo zostało uszkodzone, to na blacie w kuchni zobaczyła trzy telefony komórkowe. Na jej prośbę funkcjonariusz policji wydał jej jeden z tych telefonów marki N..			
zeznania świadka B. K.	39v.-40		
zeznania świadka D. B.	42v.-43		
zeznania świadka T. K.	45v.		
zeznania świadka P. D.	48v.-49		
Po wybiegnięciu z bloku przy ulicy (...) pozbył się rzeczy, w które był ubrany, wsiadł do samochodu i udał się z powrotem do G.. W drodze powrotnej G. G. (1) wyrzucił klucz do klatki schodowej, który otrzymał od P. N..	wyjaśnienia oskarżonego G. G. (1)	124v., 346	
Okulary, które M. G. (1) miała ubrane w czasie zdarzenia z dnia 14 marca 2019 roku zostały uszkodzone. Po tym zdarzeniu M. G. (1) je skleiła i nadal ich używa. Wartość tych okularów wynosiła kwotę 1245,80 zł.	zeznania świadka M. G. (1)	824	

dokumenty prywatne	855		
W wyniku zdarzenia z dnia 14 marca 2019 roku M. G. (1) doznała dwóch ran na głowie zlokalizowanych w okolicy ciemieniowej prawej i potylicznej lewej, które spowodowały u niej rozstrój zdrowia na okres trwający nie dłużej niż siedem dni.	opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej	474-475	
dowody z dokumentacji medycznej	153		
W związku ze zdarzeniem z dnia 14 marca 2019 roku G. G. (1) został zwolniony ze służby w Policji. W sierpniu 2019 roku G. G. (1) podjął pracę jako pracownik do spraw nadzoru produkcji.	pismo dotyczące rozkazu personalnego	283	
umowa o pracę	878		
W czasie zdarzenia z dnia 14 marca 2019 roku G. G. (1), S. B. nie byli osobami chorymi psychicznie, upośledzonymi umysłowo, jak również nie cierpieli na inne zaburzenia czynności psychicznych. W czasie zdarzenia nie mieli oni wyłączonej albo ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozumienia swego czynu oraz zdolności pokierowania swoim postępowaniem.	opinie sądowo psychiatryczne	- 548-550, 566-568	

W drugiej połowie 2019 roku S. B. uzyskał kwalifikacje kierowcy zawodowego. W grudniu 2019 roku S. B. zawarł umowę o pracę jako kierowca międzynarodowy. S. B. udzielił pomocy oraz wsparcia w walce z (...) 19.	świadczenie kwalifikacji	840	
kopia umowy o pracę	852		
podziękowania	918		
W dniu 24 października 2019 roku G. G. (1) przeprosił M. G. (1) za wyrządzoną krzywdę.	oświadczenie ustne oskarżonego G. G. (1)	824v.	
G. G. (1), P. N. oraz S. B. nie byli uprzednio karani sądownie.	zapytania o karalność	913-15	
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	S. B.	czyn zabroniony przypisany oskarżonemu w części dyspozytywnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Za nieudowodniony sąd uznał fakt zaboru przez	zeznania świadka M. G. (1)	7-9	

oskarżonego S. B. w celu przywłaszczenia telefonów komórkowych.			
zeznania świadka Y. A. H. G.	469v.-470		
zeznania świadka S. E. H.	471-471v.		
Za nieudowodniony sąd uznał fakt stosowania wobec dzieci pokrzywdzonej przemocy przez oskarżonego S. B..	zeznania świadka Y. A. H. G.	469v.-470	
zeznania świadka S. E. H.	471-471v.		
Za nieudowodniony sąd uznał fakt zapowiedzi przez oskarżonego P. N. w trakcie spotkania w mieszkaniu pokrzywdzonej wysłania do mieszkania pokrzywdzonej innych ludzi po to, aby usunęli ją z mieszkania.	zeznania świadka K. K.	382	
OCena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	zeznania świadka M. G. (1)	Sąd w przeważającej mierze dał wiarę zeznaniom tego świadka. Wspomniana ocena odnosi się w pierwszej kolejności co do zawarcia przez pokrzywdzoną umowy najmu mieszkania,	

stanu jej zadłużenia z tytułu najmu. W tym zakresie jej zeznania były zgodne z dowodem z dokumentu, z zeznaniami świadka K. K., a także z wyjaśnieniami oskarżonego P. N.. Sąd uznał za wiarygodne depozycje świadka co do przebiegu zdarzeń mających miejsce w drugiej połowie 2018 roku oraz w 2019 roku, które poprzedzały zdarzenie z dnia 14 marca 2019 r. W tym zakresie zeznania świadka były w przeważającej części zbieżne z zeznaniami świadka K. K. oraz zeznaniami świadka A. T.. Na podstawie tych dowodów sąd ustalił, że były dwa spotkania oskarżonego P. N. w wynajmowanym przez pokrzywdzoną mieszkaniu, a mianowicie jedno, które miało miejsce w obecności partnera pokrzywdzonej oraz drugie, którego świadkiem był mężczyzna przybyły na spotkanie z oskarżonym P. N.. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka co do przebiegu zdarzenia z dnia 14 marca 2019 r. W tym zakresie depozycje świadka znajdowały wsparcie w zeznaniach świadka M. G. (3), a także w zeznaniach świadka Y. A. H. G., świadka S. E. H., jak również wyjaśnieniach oskarżonego G. G. (1) (k. 124-124v.). W zakresie tych okoliczności zeznania

pokrzywdzonej zasługują na wiarygodność z tego powodu, że są zasadniczo wewnętrznie zbieżne w tym znaczeniu, że pomiędzy zeznaniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego (k. 6-9, k. 52-54, k. 156v., 542-543, 544-545, 593-594), a zeznaniami złożonymi w toku postępowania sądowego (k. 823-824v.) nie ma tego rodzaju rozbieżności, które podważałyby wiarygodność zeznań tego świadka. W tym kontekście należy wskazać na to, że zeznania świadka złożone w toku postępowania były zbieżne w szczególności co do tego, że oskarżony G. G. (1) uderzając pokrzywdzoną krzyczał, że ma to związek z jej długiem. Na rozprawie głównej świadek zeznała, że wymieniony oskarżony krzyczał do niej, że "jest winna pieniądze" (k. 824v.), podczas gdy zeznając w toku postępowania przygotowawczego świadek podała, że ten mężczyzna mówił do niej m.in. "oddaj pieniądze" (k. 8v.). Mimo użycia przez pokrzywdzoną w trakcie tych przesłuchań innych słów nie ma w ich treści tego rodzaju różnicy, która podważałaby wiarygodność zeznań pokrzywdzonej. W kontekście relacji pomiędzy zeznaniami

świadka złożonymi w toku postępowania przygotowawczego oraz w toku postępowania sądowego należy wskazać na to, że wiarygodności zeznań świadka co do przebiegu zdarzenia z dnia 14 marca 2019 roku nie podważają zeznania pokrzywdzonej co do tego, czy oskarżony G. G. (1) zadał jej także uderzenia nogą. We wskazanym zakresie na rozprawie głównej pokrzywdzona niekategorycznie zeznała, że w trakcie zdarzenia od oskarżonego G. G. (1) "raz nawet dostałam z nogi" (k. 824) oraz "jak leżałam na ziemi, to były ciosy też nogą, ale nie wiem ile razy" (k. 824v.), podczas gdy w toku postępowania przygotowawczego świadek podała, że "gdy leżałam na podłodze, to ten mężczyzna rzucił się na mnie, zaczął mnie kopać" (k. 8v.). Zdaniem sądu oceniając przytoczone zeznania świadka złożone w trakcie rozprawy głównej na wspomnianą okoliczność, czy oskarżony G. G. (1) zadawał jej w trakcie zdarzenia także uderzenia nogą, należy mieć na uwadze odstęp czasu pomiędzy datą zdarzenia (14 marca 2019 roku), a datą złożenia tych zeznań (24 października 2019 roku). Z tego powodu zeznania świadka złożone w trakcie rozprawy głównej nie były w analizowanym

		<p>zakresie identyczne z tymi, które złożyła ona w postępowaniu przygotowawczym, ale przytoczone rozbieżności nie podważają wiarygodności zeznań świadka co do tego, że oskarżony G. G. (1) w trakcie zdarzenia zadał jej także uderzenia nogą, gdy leżała na podłodze. Sąd dał wreszcie wiarę zeznaniom pokrzywdzonej co do skutków zdarzenia z dnia 14 marca 2019 r. w zakresie obrażeń fizycznych doznanych przez nią w wyniku tego zdarzenia, a także w zakresie wysokości szkody spowodowanej uszkodzeniem okularów. W zakresie obrażeń fizycznych zeznania świadka znajdowały wsparcie w dokumentacji medycznej (k. 153) oraz opinii biegłego (k. 474-475), zaś w zakresie wartości uszkodzonych okularów zeznania świadka znajdowały wsparcie w dowodach z dokumentów prywatnych przedłożonych przez świadka w toku rozprawy głównej (k. 855).</p>	
<p>opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej</p>	<p>Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej (k. 474-475). Wspomniana opinia została wydana na podstawie analizy nie tylko zeznań pokrzywdzonej, ale również dokumentacji</p>		

medycznej dotyczącej obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną w wyniku zdarzenia z dnia 14 marca 2019 r. Sąd dał wiarę wspomnianej dokumentacji (k. 153), gdyż jej autentyczności oraz prawdziwości żadna ze stron, a także sąd z urzędu nie zakwestionował. Wnioski opinii biegłego zasługują na aprobatę z tego względu, że opinia jest pełna, gdyż odnosi się do wszystkich zagadnień wskazanych w postanowieniu o dopuszczeniu tego dowodu. Opinia zasługuje na uwzględnienie również z tego powodu, że wnioski w niej wyrażone co do skutków zdarzenia z dnia 14 marca 2019 r. dla zdrowia pokrzywdzonej mają charakter kategoriyczny. W tym zakresie należy wskazać, że biegła w swej opinii wyraziła stanowisko, wedle którego skutki przedmiotowego zdarzenia, z uwagi na dolegliwości bólowe głowy znajdujące uzasadnienie w obecności ran, kwalifikować należy jako rozstrój zdrowia na okres nie przekraczający siedmiu dni w rozumieniu odpowiedniego przepisu k.k. Mając na względzie przytoczone wnioski opinii należy wskazać na to, że opinia pozwoliła sądowi na ocenę zasadności zarzutu sformułowanego w akcie oskarżenia

	<p>w zakresie znamion przedmiotowych czynu zabronionego przewidzianego w art. 157 § 2 k.k.</p>	
<p>zeznania świadka M. G. (3)</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka co do przebiegu zdarzenia z dnia 14 marca 2019 r. (k. 14-17, k. 822v.) w zakresie tych jego fragmentów, które świadek miał możliwość samodzielnie zaobserwować. W tym zakresie jego zeznania znajdowały wsparcie w zeznaniach świadka M. G. (1). Zeznania tych świadków co do przebiegu zdarzenia od momentu, gdy pokrzywdzona wybiegła z mieszkania i znalazła się na klatce schodowej do momentu przyjazdu policji nie są identyczne, ale zachodzące pomiędzy nimi rozbieżności nie są znaczne i nie podważają wiarygodności zeznań świadków.</p>	
<p>zeznania świadka Y. A. H. G.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka co do przebiegu zdarzenia z dnia 14 marca 2019 r. (k. 469-470), w szczególności co do tego, że oskarżony G. G. (1) bił pokrzywdzoną M. G. (1), a także co do sposobu postępowania wobec świadka przez oskarżonego S. B., a więc polecenia, aby dzieci były cicho, a także co do tego, że zasłonił usta jednemu z dzieci po to, aby nie krzyczały</p>	

pomocy, jak również co do tego, że zabrał telefony komórkowe od dzieci. W zakresie tych okoliczności zeznania świadka były bezpośrednie, a więc świadek był bezpośrednim obserwatorem zdarzeń, których była uczestnikiem. Za wiarygodnością zeznań świadka przemawia także treść opinii biegłego psychologa (k. 556-558). Wedle treści tej opinii sprawność umysłowa świadka jest w normie na poziomie przeciętnym, w efekcie czego świadek jest zdolna do relacjonowania faktów, postrzegania i odtwarzania postrzeżeń, które toczyły się z jej udziałem. Zdaniem biegłego świadek nie przejawia skłonności do konfabulacji, czy zniekształcania faktów. W ocenie biegłego nie zaobserwowano u świadka w jej wypowiedziach informacji mogących wskazywać na przygotowanie małoletniej co przesłuchania przez osoby trzecie. Sąd podzielił przytoczone wnioski opinii biegłego. Opinia została wydana na podstawie obserwacji biegłego uczestniczącego w przesłuchaniu świadka, a także na podstawie badania psychologicznego świadka. Wnioski biegłego zasługują na akceptację z tego też powodu, że mają charakter kategoriyczny i były pomocne dla sądu

	przy ocenie wiarygodności zeznań tego świadka.	
zeznania świadka S. E. H.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka co do przebiegu zdarzenia z dnia 14 marca 2019 r. (k. 471-472), w szczególności co do tego, że oskarżony G. G. (1) uderzył pokrzywdzoną, a także co do postępowania wobec świadka przez oskarżonego S. B.. W zakresie tych okoliczności zeznania świadka były bezpośrednie, a więc świadek był bezpośrednim obserwatorem zdarzeń, których był uczestnikiem. Za wiarygodnością zeznań świadka przemawia także treść opinii biegłego psychologa (k. 559-561). Wedle treści tej opinii sprawność umysłowa świadka jest w normie na poziomie przeciętnym, w efekcie czego świadek jest zdolny do relacjonowania faktów, postrzegania i odtwarzania postrzeżeń, które toczyły się z jego udziałem, nie przejawia skłonności do konfabulacji, czy też zniekształcania faktów. W opinii biegłego w wypowiedziach świadka nie zaobserwowano informacji mogących wskazywać na przygotowanie świadka do przesłuchania przez osoby trzecie. Sąd podzielił przytoczone wnioski opinii biegłego. Opinia została wydana na podstawie obserwacji</p>	

	<p>biegłego uczestniczącego w przesłuchaniu świadka, a także na podstawie badania psychologicznego świadka. Wnioski biegłego zasługują na akceptację z tego też powodu, że mają charakter kategoriyczny i były pomocne dla sądu przy ocenie wiarygodności zeznań tego świadka.</p>	
<p>zeznania świadka K. K.</p>	<p>Sąd w przeważającej mierze dał wiarę zeznaniom tego świadka (k. 380-383, k. 903-905). Przytoczona ocena odnosiła się do tego, że pokrzywdzona miała zadłużenie w płatności czynszu za wynajmowany lokal, jak również co do spotkania w wynajmowanym przez pokrzywdzoną mieszkaniu oskarżonego P. N. z pokrzywdzoną M. G. (1) oraz jej partnerem. W zakresie tych okoliczności zeznania świadka były zgodne z zeznaniami świadka M. G. (1).</p>	
<p>zeznania świadka A. T.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka (k. 614-616, k. 920-921) co do tego, że uczestniczył w spotkaniu oskarżonego P. N. z pokrzywdzoną w wynajmowanym przez nią lokalu, gdyż w tym zakresie były one zgodne z zeznaniami świadka M. G. (1), a także dowodem z dokumentu (k. 618-619).</p>	
<p>zeznania świadka R. M.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka co do</p>	

przyczyn, a także przebiegu wizyty oskarżonego P. N. w siedzibie Komendy Miejskiej Policji w G.. Świadek był uczestnikiem rozmowy z oskarżonym, stąd też jego zeznania należy uznać za bezpośrednie. Zeznania świadka były precyzyjne i kategoryczne. Zeznania tego świadka były wewnętrznie niesprzeczne, co znaczy, że pomiędzy jego zeznaniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego (k. 32v.) oraz zeznaniami złożonymi w trakcie rozprawy głównej (k. 823) nie ma tego rodzaju różnic, które podważałyby ich wiarygodność.

zeznania świadka B. K.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka co do przebiegu interwencji policji w dniu zdarzenia w mieszkaniu pokrzywdzonej, w tym w szczególności do treści informacji uzyskanych w trakcie rozpytania oskarżonego S. B. na miejscu zdarzenia. Świadek był bezpośrednim uczestnikiem zdarzeń, stąd też jego zeznania należy uznać za bezpośrednie. Nadto za wiarygodnością zeznań świadka przemawia to, że były one precyzyjne oraz kategoryczne. Wreszcie, za wiarygodnością zeznań świadka przemawia to, że były one wewnętrznie

	<p>niesprzeczne, co oznacza, że pomiędzy jego zeznaniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego (k. 39-40, k. 301-302, k. 545), a zeznaniami złożonymi w trakcie rozprawy głównej (k. 847-847v.) nie ma rozbieżności tego rodzaju, które podważałyby wiarygodność zeznań świadka.</p>	
zeznania świadka D. B.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka co do przebiegu interwencji policji w dniu zdarzenia w mieszkaniu pokrzywdzonej, w tym w szczególności do treści informacji uzyskanych w trakcie rozpytania oskarżonego S. B. na miejscu zdarzenia. Świadek był bezpośrednim uczestnikiem zdarzeń, stąd też jego zeznania należy uznać za bezpośrednie. Nadto za wiarygodnością zeznań świadka przemawia to, że były one precyzyjne oraz kategoryczne. Wreszcie, za wiarygodnością zeznań świadka przemawia to, że były one wewnętrznie niesprzeczne, co oznacza, że pomiędzy jego zeznaniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego (k. 42v.-43, 299v.-300, 594-594v.), a zeznaniami złożonymi w trakcie rozprawy głównej (k. 847) nie ma rozbieżności tego rodzaju, które</p>	

	<p>podważałyby wiarygodność zeznań świadka. Za wiarygodnością zeznań tego świadka przemawiała także okoliczność, że pomiędzy nimi, a zeznaniami świadka B. K. oraz zeznaniami świadka P. D. nie było istotnych różnic, które podważałyby wiarygodność zeznań świadka.</p>	
<p>zeznania świadka T. K.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka co do przebiegu interwencji policji w dniu zdarzenia w mieszkaniu pokrzywdzonej. Świadek był bezpośrednim uczestnikiem zdarzeń, stąd też jego zeznania należy uznać za bezpośrednie. Nadto za wiarygodnością zeznań świadka przemawia to, że były one wewnętrznie niesprzeczne, co oznacza, że pomiędzy jego zeznaniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego (k. 45v., 287v.-288, 544-544v.), a zeznaniami złożonymi w trakcie rozprawy głównej (k. 846v.-847) nie ma rozbieżności tego rodzaju, które podważałyby wiarygodność zeznań świadka. Wiarygodności zeznań świadka nie podważa okoliczność, że świadek ten, w odróżnieniu od zeznań innych funkcjonariuszy policji, nie podał, jakie informacje po wejściu</p>	

	<p>do mieszkania przekazał im oskarżony S. B.. W tym zakresie należy jednak przytoczyć treść zeznań świadka T. K., wedle których "w mojej obecności mężczyzna nie wypowiadał się na temat zdarzenia, nie mówił, po co i z kim przyjechał" (k. 288).</p>	
zeznania świadka P. D.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka co do przebiegu interwencji policji w dniu zdarzenia w mieszkaniu pokrzywdzonej, w tym w szczególności do treści informacji uzyskanych w trakcie rozpytania oskarżonego S. B. na miejscu zdarzenia. Świadek był bezpośrednim uczestnikiem zdarzeń, stąd też jego zeznania należy uznać za bezpośrednie. Nadto za wiarygodnością zeznań świadka przemawia to, że były one precyzyjne oraz kategoryczne. Wreszcie, za wiarygodnością zeznań świadka przemawia to, że były one wewnętrznie niesprzeczne, co oznacza, że pomiędzy jego zeznaniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego (k. 48v.-49, 285v., 593-593v.), a zeznaniami złożonymi w trakcie rozprawy głównej (k. 902-903) nie ma rozbieżności tego rodzaju, które podważałyby wiarygodność zeznań świadka. Za</p>	

	<p>wiarygodnością zeznań tego świadka przemawiała także okoliczność, że pomiędzy nimi, a zeznaniami świadka B. K. oraz zeznaniami świadka D. B. nie było istotnych różnic, które podważałyby wiarygodność zeznań świadka.</p>	
zeznania świadka K. L. (1)	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka (k. 107-108) co do tego, że oskarżony G. G. (1) wybiegł z klatki schodowej bloku przy ulicy (...) w G.. W zakresie wskazanej okoliczności zeznania świadka były bezpośrednie.</p>	
wyjaśnienia oskarżonego S. B.	<p>Sąd dał wiarę pierwotnym wyjaśnieniom oskarżonego S. B. (k. 64-66, 118-118v.) co do tego, że w mieszkaniu pokrzywdzonej byli wraz z oskarżonym G. G. (1) w celu odebrania od pokrzywdzonej pieniędzy. Tym samym sąd nie dał w tym zakresie wiary późniejszym wyjaśnieniom oskarżonego (k. 652-654, k. 814), w których podał, że nie wiedział, aby celem wizyty w mieszkaniu pokrzywdzonej było odebranie od niej pieniędzy. Późniejsze wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z jego pierwotnymi chronologicznie wyjaśnieniami w tym zakresie, które oskarżony złożył w bliższym odstępie czasowym od</p>	

dnia zdarzenia. Późniejsze chronologicznie wyjaśnienia oskarżonego o braku wiedzy o celu wizyty w mieszkaniu pokrzywdzonej były nadto sprzeczne z zeznaniami świadka M. G. (1), jak również zeznaniami świadka B. K., zeznaniami świadka D. B., zeznaniami świadka P. D.. Sąd dał również wiarę wyjaśnieniom oskarżonego S. B. (k. 64-66, 118-118v.) co do tego, w jaki sposób zachowywał się wobec dzieci pokrzywdzonej, w tym w szczególności, że nie używał przemocy wobec dzieci pokrzywdzonej, a mówił do nich, żeby były cicho. W tym zakresie jego wyjaśnienia były zgodne z zeznaniami świadka S. E. H. oraz Y. A. H. G.. Sąd dał także wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego co do tego, że będąc w łazience próbował połączyć się za pomocą jednego z telefonów zabranych dzieciom z innym abonentem. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego były zgodne z zeznaniami świadka M. G. (1). Sąd dał także wiarę wyjaśnieniom oskarżonego S. B. (k. 814) co do tego, że po wyjściu z łazienki odłożył telefony na blat w kuchni, gdyż pozostawało to w zgodzie z zeznaniami funkcjonariuszami policji, którzy po wejściu do mieszkania przeszukiwali

	oskarżonego z wynikiem negatywnym.	
wyjaśnienia oskarżonego G. G. (1)	<p>Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego G. G. (1) (k. 124-124v.) co do tego, że w związku z problemami z lokatorką jego kolega P. N. namówił go, aby do niej pojechać. Sąd dał także wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego (k. 124-124v.) co do tego, że on namówił na wspólny wyjazd współoskarżonego S. B., gdyż w tym zakresie korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonego S. B.. Zdaniem sądu wiarygodne były także wyjaśnienia oskarżonego G. G. (1) (k. 124-124v.) co do tego, że przed wejściem do mieszkania pokrzywdzonej ustalili z współoskarżonym S. B. podział ról, a więc, że ten pierwszy ma zająć się pokrzywdzoną, a ten drugi jej dziećmi, co do tego, że na parkingu przebrali swe ubrania, że współoskarżony S. B. miał wyglądać na osobę porządną, której pokrzywdzona otworzy drzwi. Sąd za wiarygodne uznał także wyjaśnienia oskarżonego (k. 124-124v.) co do tego, że po uchyleniu drzwi do mieszkania przez pokrzywdzoną uderzył ją pięścią, a także, że pokrzywdzona w wyniku jego zachowania osunęła</p>	

	<p>się o szafkę. W tym zakresie jego wyjaśnienia były wszakże zgodne z zeznaniami świadka M. G. (1).</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonego P. N.</p>	<p>Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. N. (k. 432v.-434) co do tego, że pokrzywdzona była jego dłużnikiem z tytułu umowy najmu lokalu, jak również co do dwóch spotkań, do których doszło w mieszkaniu pokrzywdzonej. W zakresie tych okoliczności jego wyjaśnienia były zgodne z zeznaniami świadka M. G. (1), zeznaniami świadka K. K. oraz zeznaniami świadka A. T.. Sąd dał również wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. N. co do tego, że doszło do jego spotkania z oskarżonym G. G. (1) w miejscowości S., a także do drugiego spotkania w miejscowości R. w dniu 14 marca 2019 roku, jak również co do tego, że w trakcie tych spotkań przekazał oskarżonemu G. G. (1) wiedzę o tym, że pokrzywdzona zajmuje lokal z dziećmi, jak również co do tego, że dał mu klucze do klatki schodowej.</p>	
<p>opinie sądowo psychiatryczne -</p>	<p>Sąd podzielił opinie biegłych lekarzy psychiatrów oraz biegłego psychologa na okoliczność stanu zdrowia</p>	

	<p>psychicznego oskarżonych G. G. (1) oraz S. B. w czasie zdarzenia, jak również stanu zdrowia psychicznego w czasie trwania postępowania (k. 548-550, 566-568). Wspomniane opinie zostały wydane na podstawie jednorazowego badania oskarżonych, obejmującego nie tylko badanie lekarskie, ale także badanie psychologiczne. Wnioski opinii biegłych są kategoryczne i pozwoliły sądowi na ocenę stanu zdrowia psychicznego oskarżonych w czasie czynu, jak również w toku postępowania.</p>	
<p><i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.2.1	zeznania świadka M. G. (1)	Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. G. (1) co do tego, że oskarżony S. B. zabrał w celu przywłaszczenia telefony komórkowe. W zakresie wspomnianych okoliczności zeznania świadka nie były bezpośrednio w tym znaczeniu, że świadek nie był obserwatorem zachowania oskarżonego

		względem tych telefonów, interpretując w tym zakresie słowa swych dzieci.
zeznania świadka Y. A. H. G.	Zdaniem sądu na podstawie zeznań tego świadka nie można było przypisać, aby oskarżony S. B. w trakcie zdarzenia z dnia 14 marca 2019 roku miał stosować przemoc fizyczną wobec dzieci pokrzywdzonej. Świadek w trakcie przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego zeznała wszakże, że oskarżony "jej nie bił, nie szarpał", a jedynie "zasłaniał jej usta" oraz "trzymał rękę, żebym nie poszła" (k. 469v.). Zdaniem sądu zeznania tego świadka nie mogły także stanowić wystarczającej podstawy do przypisania oskarżonemu S. B. kradzieży telefonów komórkowych, gdyż z tego względu, że wymieniony zabrał dzieciom telefony nie oznacza, aby uczynił to w celu ich przywłaszczenia.	
zeznania świadka S. E. H.	Zdaniem sądu na podstawie zeznań tego świadka nie można było przypisać, aby oskarżony S. B. w trakcie zdarzenia z dnia 14 marca 2019 roku miał stosować przemoc fizyczną wobec dzieci pokrzywdzonej. Świadek w trakcie przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego zeznał	

	<p>wszakże, że wymieniony oskarżony "kazał mu wyjść z balkonu, ale on mnie nie ciągnął" (k. 471v.). Zdaniem sądu zeznania tego świadka nie mogły również stanowić wystarczającej podstawy do przypisania oskarżonemu S. B. kradzieży telefonów komórkowych, gdyż z tego względu, że wymieniony zabrał dzieciom telefony nie oznacza, aby uczynił to w celu ich przywłaszczenia.</p>	
<p>zeznania świadka K. K.</p>	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom tego świadka co do tego, że w trakcie spotkania w mieszkaniu pokrzywdzonej oskarżony P. N. miał zapowiedzieć, że jeżeli nie będzie płaciła regularnie za mieszkanie, to naśle innych ludzi, którzy ją usuną z mieszkania. W tym zakresie zeznania tego świadka są sprzeczne z zeznaniami świadka M. G. (1), która nie potwierdziła, aby oskarżony P. N. użył takich konkretnie słów.</p>	
<p>zeznania świadka K. L. (2)</p>	<p>Zdaniem sądu zeznania tego świadka (k. 110-111) nie były istotne dla dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, gdyż nie widziała ona zachowania oskarżonych w dniu zdarzenia.</p>	
<p>zeznania świadka P. G.</p>	<p>Zdaniem sądu zeznania tego świadka (k.</p>	

	<p>387-388) nie były istotne dla dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, gdyż nie widział on zachowania oskarżonych w dniu zdarzenia, a swą wiedzę na temat jego przebiegu uzyskał od pokrzywdzonej.</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonego S. B.</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. B. (k. 652v.-654) co do tego, że z G. G. (1) nie ustalał, w jaki sposób mają wejść do mieszkania, co do tego, że nie wiedział, dlaczego zabrał ze sobą czarną aktówkę, co do tego, że przed wejściem do mieszkania nie wiedział, że w środku będą dzieci. W zakresie tych okoliczności wyjaśnienia tego oskarżonego były sprzeczne z wyjaśnieniami współoskarżonego G. G. (1) (k. 124-124v., 345v.-347v.). Sąd nie dał również wiary późniejszym wyjaśnieniom oskarżonego S. B. (k. 652-654, k. 814), w których podał, że nie wiedział, aby celem wizyty w mieszkaniu pokrzywdzonej było odebranie od niej pieniędzy. Późniejsze wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z jego pierwotnymi chronologicznie wyjaśnieniami w tym zakresie (k. 64-66, k. 118-118v.), które to wyjaśnienia oskarżony</p>	

	<p>złożył w bliższym odstępie czasowym od dnia zdarzenia. Późniejsze chronologicznie wyjaśnienia oskarżonego o braku wiedzy o celu wizyty w mieszkaniu pokrzywdzonej były nadto sprzeczne z zeznaniami świadka M. G. (1), jak również zeznaniami świadka B. K., zeznaniami świadka D. B., zeznaniami świadka P. D..</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonego G. G. (1)</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego G. G. (1) (k. 124v.) co do tego, że nie mówił do pokrzywdzonej, aby oddała pieniądze, gdyż w tej części były one sprzeczne z zeznaniami świadka M. G. (1), które sąd uznał za wiarygodne. Sąd nie dał również wiary wyjaśnieniom oskarżonego G. G. (1) (k. 124v., 346) co do tego, że jego zamiarem nie było użycie przemocy fizycznej względem pokrzywdzonej, a chodziło mu tylko o "ustne postraszenie" pokrzywdzonej. W tym zakresie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego przeczą inny fragment wyjaśnień oskarżonego, a także zeznania pokrzywdzonej, z których wynika, że oskarżony G. G. (1) przebrał się przed wizytą w mieszkaniu pokrzywdzonej, ubrał na głowę kominiarkę. Zdaniem sądu te okoliczności świadczą o tym, że oskarżony</p>	

przygotował się na to, że nie chciał być rozpoznany przez pokrzywdzoną. Ponadto, z bezspornych jego wyjaśnień oraz zeznań pokrzywdzonej M. G. (1) wynika, że po wejściu do mieszkania oskarżony od razu zaatakował fizycznie pokrzywdzoną. Świadczy to zdaniem sądu o tym, że stosowanie przemocy fizycznej względem pokrzywdzonej było od początku jego celem. Inaczej można byłoby natomiast ocenić zamiar oskarżonego, gdyby przykładowo w trakcie tego zdarzenia, po wejściu do mieszkania, oskarżony rozpoczął rozmowę z pokrzywdzoną, w trakcie której ona go zaatakowała, a ten się bronił. Z taką jednak sytuacją w niniejszej sprawie nie mieliśmy jednak do czynienia. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego G. G. (1) (k. 346v.), że zastosowanie gróźb bezprawnych wobec pokrzywdzonej to był jego pomysł, a nie pomysł oskarżonego P. N.. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego były wszakże sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, w świetle których to oskarżony P. N. miał problem z pokrzywdzoną i to on chciał go rozwiązać. Z tych względów należy przyjąć, że inicjatywa zastosowania gróźb bezprawnych wobec

	<p>pokrzywdzonej musiała pochodzić od oskarżonego P. N., a nie od oskarżonego G. G. (1). Sąd nie dał także wiary wyjaśnieniom oskarżonego G. G. (1) (k. 813v.-814) co do tego, że nie mówił oskarżonemu S. B., że jada do pokrzywdzonej, aby odebrać od niej pieniądze, gdyż w tym zakresie wskazany fragment jego wyjaśnień był sprzeczny z wyjaśnieniami oskarżonego S. B. w tej części, w której sąd dał im wiarę (k. 64-66, 118-118v.).</p>	
wyjaśnienia oskarżonego P. N.	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. N. co do tego, że nie znał celu, w jakim oskarżeni G. G. (1) oraz S. B. jechali do G. do pokrzywdzonej M. G. (1), jak również co do tego, że to oskarżony G. G. (1) naciskał na niego, aby przekazać mu klucze do klatki schodowej bloku, gdzie mieszkanie wynajmowała M. G. (1), a także co do tego, że nie mówił oskarżonym, że w mieszkaniu znajdują się dzieci pokrzywdzonej, gdyż w tym zakresie były one sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego G. G. (1) (k. 345v.-347v.). Sąd nie dał także wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. N. co do tego, że w trakcie spotkań z oskarżonym G. G. (1) nie było mowy o sposobie postępowania</p>	

	<p>wobec pokrzywdzonej, gdyż w tym zakresie były one sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego G. G. (1) (k. 345-347v.). Warto w tym miejscu podkreślić, że oskarżony G. G. (1) podtrzymał tej treści wyjaśnienia w trakcie konfrontacji z oskarżonym P. N. (k. 439v.), wskazując, że wydaje mu się, że w trakcie rozmowy z P. N. rozmawiali o tym, że mają być groźby względem pokrzywdzonej i że pojedają ją nastraszyć. Sąd nie dał także wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. N. co do tego, że dał klucze do klatki schodowej oskarżonemu G. G. (1), gdyż domofon był wyrwany (k. 814v.), gdyż w tej części były sprzeczne z zeznaniami świadka M. G. (3) (k. 822v.), który nie potwierdził żadnych uszkodzeń w wymienionym zakresie.</p>		
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>I</p>	<p>G. G. (1), S. B.</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			

Na podstawie wyjaśnień oskarżonego P. N. oraz zeznań świadka M. G. (1) ustalono, że pokrzywdzona była lokatorką wynajmującą lokal oskarżonego, która nie płaciła regularnie czynszu najmu, mając z tego tytułu określone zadłużenie pieniężne. Na podstawie wyjaśnień oskarżonego G. G. (1) sąd ustalił, że współoskarżony P. N. w trakcie dwóch spotkań osobistych przekazał mu, że ma problem z wynajmującą jego lokal M. G. (1). Na podstawie wyjaśnień oskarżonego G. G. (1) (k. 346-346v.) sąd przyjął, że do pierwszego spotkania oskarżonego P. N. oraz oskarżonego G. G. (1) doszło w miejscowości S., a w trakcie tego spotkania oskarżony P. N. przekazał mu, że ma problem z wynajmującą M. G. (1), która zamieszkuje w lokalu wraz z dziećmi. W zakresie przebiegu tego spotkania sąd nie dał jedynie wiary wyjaśnieniom oskarżonego G. G. (1) (k. 346v.) co do tego, że zastosowanie gróźb bezprawnych wobec pokrzywdzonej nie było pomysłem oskarżonego P. N.. W tym zakresie wyjaśnienia wymienionego oskarżonego były wszakże sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, w świetle

których to oskarżony P. N. miał problem z pokrzywdzoną i to on chciał go rozwiązać. Z tych względów należy przyjąć, że inicjatywa zastosowania gróźb bezprawnych wobec pokrzywdzonej pochodziła od oskarżonego P. N., nie zaś od oskarżonego G. G. (1). Na podstawie dowodu z wyjaśnień oskarżonego G. G. (1) ustalono, że do drugiego spotkania tego oskarżonego z oskarżonym P. N. doszło w dniu 14 marca 2019 roku w miejscowości R. przed przybyciem do mieszkania pokrzywdzonej.

Na podstawie wyjaśnień oskarżonego G. G. (1) oraz oskarżonego S. B. ustalono, że dnia 13 marca 2019 roku namówił on na wspólny wyjazd do G. współoskarżonego S. B.. Oskarżony G. G. (1) miał spytać się drugiego z wymienionych mężczyzn, czy nie chce pojechać z nim do G., bo musi odebrać dla kolegi pieniądze za mieszkanie od kobiety, która zalega z płatnością czynszu, zaś oskarżony S. B. przystał na tę propozycję. Na podstawie wyjaśnień oskarżonego G. G. (1) ustalono, że ten oskarżony powiedział S. B., aby po wejściu do mieszkania zajął się dziećmi, aby nie patrzyły na zachowania względem matki.

Zdaniem sądu cel wizyty oskarżonych w mieszkaniu

pokrzywdzonej, a więc zwrot długu z tytułu czynszu najmu, został ustalony nie tylko na podstawie tych części wyjaśnień oskarżonego G. G. (1) oraz oskarżonego S. B., które zostały uznane za wiarygodne, ale także na podstawie innych dowodów. Otóż z zeznań świadka M. G. (1), zeznań świadka B. K., zeznań świadka D. B., zeznań świadka P. D., wynika, że oskarżeni S. B. oraz G. G. (1) na miejsce zdarzenia do mieszkania wynajmowanego przez pokrzywdzoną przyjechali w związku z jej zadłużeniem wobec oskarżonego P. N. w celu odebrania pieniędzy od pokrzywdzonej.

Na podstawie wyjaśnień oskarżonego G. G. (1) ustalono, że w dniu zdarzenia 14 marca 2019 roku wymieniony oskarżony spotkał się po raz drugi w miejscowości R. z oskarżonym P. N., który przekazał mu klucze do klatki schodowej do bloku, w którym znajdował się lokal wynajmowany przez pokrzywdzoną M. G. (1). Na podstawie tego samego dowodu ustalono, że w trakcie rozmowy G. G. (1) z P. N. była mowa o tym, że G. G. (1) z S. B. jadą do M. G. (1), aby realizować groźby względem tej kobiety, ją postraszyć.

Na podstawie zeznań świadka M. G. (1) oraz oskarżonego G. G. (1) ustalono, że po uchyleniu drzwi mieszkania przez pokrzywdzoną wymieniony oskarżony szarpnął za drzwi i je otworzył, a następnie wszedł do mieszkania, gdzie stosował wobec pokrzywdzonej przemoc. Zdaniem sądu na podstawie tych ustaleń należało przyjąć, że oskarżony wdarł się do mieszkania pokrzywdzonej, wyczerpując znamiona występkę określonego w art. 193 k.k.

Z dalszych ustaleń faktycznych wynikało, że oskarżony G. G. (1) zaczął bić pięściami M. G. (1) po głowie. W wyniku tych uderzeń M. G. (1) spadły na podłogę i połamały się okulary, które miała ubrane. Zachowanie tego oskarżonego widział drugi mężczyzna oskarżony S. B., który po wejściu zajął się dziećmi. Po wejściu do mieszkania oskarżony G. G. (1) popchnął M. G. (1), w wyniku czego uderzyła ona potylicą w szafkę nocną. Gdy M. G. (1) leżała na podłodze, to G. G. (1) zaczął uderzać ją pięściami i kopać. W tym czasie ten oskarżony mówił do niej następujące słowa: "Ty kurwo, należało ci się, wiedziałaś, że cię to czeka, oddaj pieniądze". Z zeznań pokrzywdzonej

wynikało, że w czasie, gdy M. G. (1) leżała na podłodze, w pewnym momencie G. G. (1) się zachwiał. Wykorzystała to M. G. (1), która wstała, zaczęła się szarpać z nim, a następnie przedostać w okolice drzwi wejściowych do mieszkania. G. G. (1) w tym czasie bił M. G. po głowie. M. G. (1) udało się otworzyć drzwi i wybiec na klatkę schodową. W kontekście tych ustaleń faktycznych należało zdaniem sądu przyjąć, że zamiarem oskarżonego G. G. (1) było stosowanie względem pokrzywdzonej przemocy fizycznej w związku z jej długiem z tytułu czynszu najmu lokalu. Za nieodzowne należy uznać przypomnienie, że sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego G. G. (1) (k. 124v., 346) co do tego, że jego zamiarem nie było użycie przemocy fizycznej względem pokrzywdzonej, a chodziło mu tylko o "ustne postraszenie" pokrzywdzonej. W tym zakresie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego przeczy inny fragment wyjaśnień tego samego oskarżonego, a także zeznania pokrzywdzonej, z których wynika, że oskarżony G. G. (1) przebrał się przed wizytą w mieszkaniu pokrzywdzonej, ubrał na głowę kominiarkę. Zdaniem sądu te okoliczności świadczą o tym, że wymieniony

oskarżony przygotował się na to, że nie chciał być rozpoznany przez pokrzywdzoną. Ponadto, z bezspornych wyjaśnień tego oskarżonego oraz zeznań pokrzywdzonej M. G. (1) wynika, że po wejściu do mieszkania oskarżony od razu zaatakował fizycznie pokrzywdzoną. Między oskarżonym G. G. (1) a pokrzywdzoną nie było żadnej rozmowy, lecz oskarżony od razu przystąpił do siłowego wejścia do mieszkania. Świadczy to zdaniem sądu o tym, że stosowanie przemocy fizycznej względem pokrzywdzonej było od początku jego celem. Inaczej można byłoby natomiast ocenić zamiar omawianego oskarżonego, gdyby przykładowo w trakcie tego zdarzenia, po wejściu do mieszkania, oskarżony rozpoczął rozmowę z pokrzywdzoną, w trakcie której ona go zaatakowała, a ten zaczął zadawać jej uderzenia w obronie własnej. Z taką jednak sytuacją w niniejszej sprawie nie mieliśmy jednak do czynienia. Z tych względów sąd przyjął, że oskarżony G. G. (1) swym zachowaniem wyczerpał znamiona występkę określonego w art. 191 § 2 k.k., gdyż stosował przemoc względem pokrzywdzonej w celu wymuszenia zwrotu przez nią

wierzytelności z tytułu czynszu najmu. Oskarżony G. G. (1), w wyniku rozmów z oskarżonym P. N., miał świadomość, że na pokrzywdzonej ciąży obowiązek zwrotu wierzytelności z tytułu czynszu najmu, jak również z tego powodu względem niej tę przemoc zastosował. Dlatego też dokonując oceny karnoprawnej zachowania oskarżonego należało przyjąć, że swym zachowaniem wyczerpał on znamiona występku określonego w art. 191 § 2 k.k., nie zaś występku określonego w art. 282 k.k.

W wyniku zadawania przez oskarżonego G. G. (1) uderzeń pokrzywdzona M. G. (1) doznała dwóch ran na głowie zlokalizowanych w okolicy ciemieniowej prawej i potylicznej lewej, które spowodowały u niej rozstrój zdrowia na okres trwający nie dłużej niż siedem dni. Z tych też względów za uzasadnione było przyjęcie, że swym zachowaniem oskarżony G. G. (1) wyczerpał znamiona występku określonego w art. 157 § 2 k.k. W wyniku uderzeń zadanych przez oskarżonego G. G. (1) pokrzywdzonej M. G. (1) spadły na podłogę i połamały się okulary, które miała ubrane. Okulary, które M. G. (1) miała ubrane w czasie zdarzenia z dnia 14 marca

2019 roku nie zostały zniszczone, lecz zostały uszkodzone. Taka ocena zachowania oskarżonego wynika z tego, że po zdarzeniu z dnia 14 marca 2019 roku M. G. (1) skleiła okulary i nadal ich używa. Wedle przedłożonych przez pokrzywdzoną dokumentów wartość tych okularów wynosiła kwotę 1245,80 zł. Dlatego też przyjęto, że oskarżony G. G. (1) swym zachowaniem wyczerpał znamiona występku określonego w art. 288 § 1 k.k.

Zachowania oskarżonego G. G. (1) zdaniem sądu należało potraktować jako jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 11 § 1 k.k. Wszystkie zachowania zostały podjęte wszakże w tym samym miejscu, czasie, a także łączył je zamiar wymuszenia zwrotu wierzytelności z tytułu czynszu najmu od pokrzywdzonej. Z tych względów sąd przyjął, że zachowania oskarżonego G. G. (1) wyczerpywały znamiona przepisu art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W sprawie nie stwierdzono okoliczności wyłączających poczytalność oskarżonego, w szczególności nie wynikały one z opinii sądowo -psychiatrycznej.

Zdaniem sądu z bezspornego w tym zakresie materiału dowodowego wynika, że oskarżony S. B. w trakcie zdarzenia z dnia 14 marca 2019 roku nie zadał pokrzywdzonej uderzeń, lecz po tym, jak wszedł do mieszkania pokrzywdzonej, zajął się opieką nad dziećmi. Z ustaleń faktycznych wynika, że w czasie, gdy oskarżony G. G. (1) zadawał uderzenia M. G., oskarżony S. B. zajął się jej dziećmi. S., syn M. G. (1), w pewnym momencie wybiegł na balkon i wołał pomocy. S. B. kazał mu wyjść z balkonu. S. B. powiedział do dzieci M. G. (1), aby były cicho, że nie mają nic robić, a także zasłonił usta jednemu z tych dzieci, aby nie wołały pomocy. Mężczyzna powiedział dzieciom, że mamusia wisi pieniądze i jak mu odda, to on z kolegą sobie pójdą.

Zdaniem sądu to, że oskarżony S. B. nie zadał uderzeń pokrzywdzonej, lecz zajął się opieką nad dziećmi wynikało z uprzedniego podziału ról pomiędzy nim a oskarżonym G. G. (1). Z ustaleń faktycznych wynika, że oskarżony S. B. widział, w jaki sposób oskarżony G. G. (1) wszedł do mieszkania pokrzywdzonej, jak również widział, że oskarżony G. G. (1) zadaje

uderzenia pokrzywdzonej M. G. (1), a także wiedział, z jakiego powodu to czyni, a więc w celu wymuszenia od pokrzywdzonej zwrotu wierzytelności z tytułu czynszu najmu. Wymieniony oskarżony w żaden sposób nie protestował, nie przeszkodził mu w tym, mając w pełni taką możliwość. Zdaniem sądu oskarżony S. B. doskonale zdawał sobie sprawę, w jakim celu udają się do mieszkania pokrzywdzonej. Należy przypomnieć, że z ustaleń faktycznych wynika, że na parkingu oskarżony G. G. (1) oraz oskarżony S. B. przebrali się, przy czym oskarżony S. B. miał wyglądać porządnie tak, aby M. G. (1) otworzyła mu drzwi. W celu wzbudzenia zaufania S. B. miał także zabrać ze sobą teczkę. Oskarżony S. B. widział, że oskarżony G. G. (1) założył kominiarkę na głowę, a dodatkowo oskarżony G. G. (1) oraz oskarżony S. B. na dłoniach mieli ubrane rękawiczki. Oskarżony S. B. nie miał ubranej kominiarki, bo chodziło o to, aby przez wizjer wzbudził on zaufanie wynajmującej. Oskarżony G. G. (1) miał przy sobie odznakę służbową na wypadek, gdyby kobieta nie otwierała drzwi, to S. B. miał ją jej okazać. Z wyjaśnień oskarżonego S. B., którym sąd dał wiarę wynika, że wraz z oskarżonym G. G.

(1) przyjechali po odbiór pieniędzy od pani G., która była dłużnikiem. Z tych też wszystkich względów sąd przyjął konstrukcję współsprawstwa co do oskarżonego S. B. w zakresie znamion występku określonego w art. 193 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W sprawie nie stwierdzono okoliczności wyłączających poczytalność oskarżonego, w szczególności nie wynikały one z opinii sądowo - psychiatrycznej.

Zdaniem sądu nie było natomiast podstaw do przyjęcia, że węzeł porozumienia łączący oskarżonego G. G. (1) oraz oskarżonego S. B. obejmował również uszkodzenie okularów pokrzywdzonej oraz spowodowanie u niej rozstroju zdrowia. W tym zakresie sąd stosując zasadę wyrażoną w art. 20 k.k. przyjął, że zachowania te nie były objęte porozumieniem, czemu dał wyraz w treści punktu I-szego części dyspozytywnej wyroku.

W zakresie oskarżonego S. B. sąd nie przyjął również, aby dokonał on zaboru w celu przywłaszczenia telefonów komórkowych, a przyczyny takiej oceny zostały wyrażone w pkt 6-tym niniejszego uzasadnienia.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	VIII	P. N.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Na podstawie wyjaśnień oskarżonego P. N. oraz zeznań świadka M. G. (1) ustalono, że pokrzywdzona była lokatorką wynajmującą lokal oskarżonego, która nie płaciła regularnie czynszu najmu, mając z tego tytułu określone zadłużenie pieniężne. Na podstawie wyjaśnień oskarżonego G. G. (1) sąd ustalił, że współoskarżony P. N. w trakcie dwóch spotkań osobistych przekazał mu, że ma problem z wynajmującą jego lokal M. G. (1). Na podstawie wyjaśnień oskarżonego G. G. (1) (k. 346-346v.) sąd przyjął, że do pierwszego spotkania oskarżonego P. N. oraz oskarżonego G. G. (1) doszło w miejscowości S., a w trakcie tego spotkania oskarżony P. N. przekazał mu, że ma problem z wynajmującą M. G. (1), która zamieszkuje w lokalu wraz z dziećmi. W zakresie przebiegu tego spotkania sąd nie dał jedynie wiary wyjaśnieniom oskarżonego G. G. (1) (k. 346v.) co do tego, że zastosowanie</p>			

groźby bezprawnej wobec pokrzywdzonej nie było pomysłem oskarżonego P. N.. W tym zakresie wyjaśnienia wymienionego oskarżonego były wszakże sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, w świetle których to oskarżony P. N. miał problem z pokrzywdzoną i to on chciał go rozwiązać. Z tych względów należy przyjąć, że inicjatywa zastosowania groźby bezprawnej wobec pokrzywdzonej pochodziła od oskarżonego P. N., a nie od oskarżonego G. G. (1). Na podstawie dowodu z wyjaśnień oskarżonego G. G. (1) ustalono, że do drugiego spotkania tego oskarżonego z oskarżonym P. N. doszło w dniu 14 marca 2019 roku w miejscowości R. przed przybyciem do mieszkania pokrzywdzonej. Na podstawie wyjaśnień oskarżonego G. G. (1) ustalono, że w trakcie tego spotkania oskarżony P. N. przekazał oskarżonemu G. G. (1) klucze do klatki schodowej do bloku, w którym znajdował się lokal wynajmowany przez pokrzywdzoną M. G. (1). Na podstawie tego samego dowodu ustalono, że w trakcie rozmowy oskarżonego G. G. (1) z oskarżonym P. N. była mowa o tym, że G. G. (1) z S. B. jadą do M. G.

(1), aby realizować groźby względem tej kobiety.

Na podstawie powyższych ustaleń faktycznych sąd przyjął, że oskarżony P. N. chciał, aby oskarżony G. G. (1) stosował groźby bezprawne względem pokrzywdzonej w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności z tytułu czynszu najmu lokalu. Mając taki zamiar oskarżony P. N. w trakcie spotkania w S. w połowie lutego 2019 roku wzbudził zamiar popełnienia tego czynu zabronionego u oskarżonego G. G. (1). Jeszcze raz należy podkreślić, że zasady doświadczenia życiowego oraz zasady logicznego rozumowania uzasadniały ocenę, wedle której to oskarżony P. N. miał problem z pokrzywdzoną i to on chciał go rozwiązać. Z tych względów należało przyjąć, że inicjatywa zastosowania groźby bezprawnej wobec pokrzywdzonej pochodziła od oskarżonego P. N., a nie od oskarżonego G. G. (1). Zachowanie oskarżonego P. N. nie ograniczyło się do wzbudzenia zamiaru popełnienia czynu zabronionego u oskarżonego G. G. (1). Oskarżony P. N., chcąc, aby oskarżony G. G. (1) popełnił czyn zabroniony, udzielił wszakże temu oskarżonemu pomocy w popełnieniu czynu zabronionego, gdyż przekazał mu informacje,

że w mieszkaniu przebywają nie tylko pokrzywdzona, ale i jej dzieci. Umożliwiło to następnie oskarżonemu G. G. (1) odpowiedni podział ról z oskarżonym S. B.. Oskarżony P. N. udzielił także pomocy oskarżonemu G. G. (1) poprzez przekazanie mu kluczy od klatki schodowej do bloku, w którym zamieszkiwała pokrzywdzona M. G. (1). Umożliwiło to wejście temu oskarżonemu do bloku.

Dla przypisania oskarżonemu P. N. czynu zabronionego nie miało znaczenia, że zakres pomocy udzielonej oskarżonemu nie był taki, że bez tej pomocy oskarżony G. G. (1) swego czynu zabronionego by nie dokonał. W tym zakresie należy przychylić się do poglądu wyrażonego w orzecznictwie, wedle którego w przypadku pomocnictwa nie zachodzi potrzeba ustalenia, że udzielona pomoc rzeczywiście się przydała, ani tego, że bez niej do dokonania czynu zabronionego by nie doszło (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 22 lutego 2017 r., II AKa 8/17).

Dla przypisania oskarżonemu P. N. czynu zabronionego nie miało znaczenia, że nakłonił i udzielił pomocy

do czynu zabronionego polegającego na zastosowaniu gróźb bezprawnych w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności, podczas gdy oskarżony G. G. (1) następnie zastosował przemoc względem pokrzywdzonej. Podobnie dla przypisania oskarżonemu P. N. czynu zabronionego nie miało znaczenia, że jego zachowanie odnosiło się do oskarżonego G. G. (1), podczas gdy następnie tenże oskarżony popełnił swój czyn zabroniony wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym S. B..

Oskarżony P. N. podjął swe zachowania w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a mianowicie odzyskania długu od pokrzywdzonej z tytułu czynszu najmu, co uzasadniało potraktowania jego zachowań jako czynu ciągłego określonego w art. 12 § 1 k.k. Z tych wszystkich względów sąd przyjął, że oskarżony P. N. swym zachowaniem wyczerpał znamiona występku określonego w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu P. N. nie obejmuje przepisu art. 18 § 3 k.k. z tego względu, że przepis art. 18 § 2 k.k. wyłączył na

zasadzie lex consumens
zastosowanie przepisu art.
18 § 3 k.k. W sprawie nie
stwierdzono okoliczności
wyłączających
poczytalność oskarżonego
P. N..

W zakresie rozstrzygnięć
dotyczących oskarżonego
P. N. zastosowano na
podstawie art. 4 § 1 k.k.
przepisy k.k. obowiązujące
w brzmieniu do dnia
23 czerwca 2020 r. z
tego powodu, że podstawa
skazania tego oskarżonego
obejmowała przepis art. 12
§ 1 k.k., zaś nowela k.k.
z dnia 19 czerwca 2020 r.
wprowadziła obligatoryjne
nadzwyczajne obostrzenie
kary w przypadku czynu
ciągłego. Z tego punktu
widzenia stan prawny
obowiązujący do dnia 23
czerwca 2020 r. był
bardziej korzystny dla
oskarżonego P. N..

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		

Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			

<p>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
G. G. (1)	I	I	<p>Występek przewidziany w art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Mając na uwadze przytoczone ustawowe zagrożenie karą sąd uwzględnił przy wymiarze kary oskarżonemu następujące okoliczności. Na niekorzyść oskarżonego w ramach społecznej szkodliwości czynu sąd uwzględnił naruszenie przez oskarżonego jego zachowaniem dóbr prawnych dotyczących mienia, wolności człowieka, zdrowia. Na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił zadawanie przez niego ciosów po głowie pokrzywdzonej, gdzie zlokalizowane są ważne organy z punktu widzenia funkcjonowania człowieka. W ramach tej samej dyrektywy na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił namówienie przez niego na dokonanie czynu oskarżonego S. B.. Podobnie na niekorzyść oskarżonego sąd</p>

uwzględnił, że świadkami jego zachowania względem pokrzywdzonej była dwójka jej małoletnich dzieci. Podobnie na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił, że do zdarzenia doszło w mieszkaniu pokrzywdzonej, a więc, gdzie ona wraz z jej najbliższymi powinna czuć się bezpiecznie. Z punktu widzenia stopnia winy na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił, że oskarżony P. N. obiecał mu, że za udzielenie mu pomocy się odwdzięczy. Z punktu widzenia tej dyrektywy sąd na niekorzyść oskarżonego uwzględnił, że czyn zabroniony przypisany oskarżonemu był przemyślany, nie był wynikiem zamiaru nagłego. Świadczy o tym sposób przygotowania się oskarżonego przed wejściem do mieszkania pokrzywdzonej, w tym przygotowanie wariantów wejścia do tego mieszkania, np. okazanie odznaki na wypadek, gdyby pokrzywdzona nie chciała otworzyć drzwi. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego jego uprzednią niekaralność za przestępstwa. Z kolei na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił okoliczność, że w czasie popełnienia czynu zabronionego oskarżony

był funkcjonariuszem publicznym, konkretnie funkcjonariuszem policji, którego zadaniem jest zapewnienie poczucia bezpieczeństwa osobom przebywającym na terenie naszego kraju. W tym kontekście należy uwzględnić, że czyn przypisany oskarżonemu nie był wynikiem niezachowania reguł ostrożności, lecz przemyślanym czynem zabronionym popełnionym umyślnie. Z punktu widzenia zachowania oskarżonego po popełnieniu czynu sąd miał na uwadze, że oskarżony w trakcie rozprawy głównej przeprosił pokrzywdzoną, lecz zdaniem sądu te przeprosiny nie wynikały z chęci wyrażenia przekonania o bezprawności, czy naganności swego zachowania, lecz zostały przekazane na potrzeby toczącego się postępowania. Na korzyść oskarżonego sąd potraktował natomiast jego wyjaśnienia, które w dużej mierze pozwoliły na dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie oskarżonego P. N.. Mając na uwadze wszystkie wymienione okoliczności oceniane łącznie sąd uznał, że oskarżonemu G. G. (1) należy wymierzyć karę roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzona kara jest karą niższą od połowy

			<p>ustawowego zagrożenia karą przewidzianego w art. 191 § 2 k.k., a jest ona usprawiedliwiona z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. Wymierzona kara jest adekwatna do znacznego stopnia społecznej szkodliwości oraz do znacznego stopnia winy oskarżonego. Kara ta odpowiada też dyrektywie prewencji indywidualnej. W tym kontekście należy wskazać, że okoliczność uprzedniej niekaralności oskarżonego nie stanowiła wystarczającej podstawy do wymierzenia niższej kary oskarżonemu, gdyż sprzeciwiały się temu stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy oskarżonego. Wymierzona kara jest wreszcie adekwatna do dyrektywy prewencji ogólnej i uświadamia społeczność oskarżonego, jak również społeczeństwu w ogóle, że popełnienie czynu zabronionego przeciwko wolności, mieniu, zdrowiu spotyka się z reakcją organów wymiaru sprawiedliwości.</p>
S. B.	I	I	<p>Występek przewidziany w art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Mając na uwadze przytoczone ustawowe zagrożenie karą sąd uwzględnił przy wymiarze kary</p>

oskarżonemu następujące okoliczności. Na niekorzyść oskarżonego w ramach społecznej szkodliwości czynu sąd uwzględnił naruszenie przez oskarżonego jego zachowaniem dobra prawnego dotyczącego wolności człowieka. Na korzyść oskarżonego sąd uwzględnił, że nie zadawał on pokrzywdzonej ciosów, lecz zajmował się jej dziećmi. W tym kontekście na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił jednak, że gdyby nie pilnowanie dzieci przez oskarżonego S. B., to oskarżonemu G. G. (1) o wiele trudniej byłoby zadawać uderzenia pokrzywdzonej. Na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił, że świadkami jego zachowania w mieszkaniu pokrzywdzonej była dwójka jej małoletnich dzieci, z czego oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę. Podobnie na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił, że do zdarzenia doszło w mieszkaniu pokrzywdzonej, a więc, gdzie ona wraz z jej najbliższymi powinna czuć się bezpiecznie. Z punktu widzenia tej dyrektywy sąd na niekorzyść oskarżonego uwzględnił, że czyn zabroniony przypisany oskarżonemu był przemyślany, nie był wynikiem zamiaru nagłego. Świadczy o tym sposób przygotowania

się oskarżonego przed wejściem do mieszkania pokrzywdzonej, w tym przygotowanie wariantów wejścia do tego mieszkania, np. okazanie odznaki na wypadek, gdyby pokrzywdzona nie chciała otworzyć drzwi. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego jego uprzednią niekaralność za przestępstwa. Mając na uwadze wszystkie wymienione okoliczności oceniane łącznie sąd uznał, że oskarżonemu S. B. należy wymierzyć karę roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzona kara jest karą o 2 miesiące wyższą od 1/5 górnej granicy ustawowego zagrożenia karą przewidzianej w art. 191 § 2 k.k., ale jest ona usprawiedliwiona z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. Wymierzona kara jest adekwatna do znacznego stopnia społecznej szkodliwości oraz do znacznego stopnia winy oskarżonego. Kara ta odpowiada też dyrektywie prewencji indywidualnej. W tym kontekście należy wskazać, że okoliczność uprzedniej niekaralności oskarżonego nie stanowiła wystarczającej podstawy do wymierzenia niższej kary oskarżonemu, gdyż sprzeciwiały się temu stopień społecznej szkodliwości czynu oraz

			<p>stopień winy oskarżonego. Wymierzona kara jest wreszcie adekwatna do dyrektywy prewencji ogólnej i uświadamia społeczności oskarżonego, jak również społeczeństwu w ogóle, że popełnienie czynu zabronionego przeciwko wolności spotyka się z reakcją organów wymiaru sprawiedliwości.</p>
G. G. (1), S. B.	II i III	I	<p>Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar zaliczono rzeczywiste pozbawienie wolności oskarżonego G. G. (1) (k. 30, 126-127, 668-669, 741-742, 744) oraz oskarżonego S. B. (k. 21, 119-120, 666), gdyż było to obligatoryjne.</p>
G. G. (1)	IV i V	I	<p>W wyniku zachowania oskarżonego pokrzywdzona M. G. (1) poniosła szkodę polegającą na uszkodzeniu jej okularów wartości 1245,80 zł. Zdaniem sądu pokrzywdzona nie powinna ponosić negatywnych skutków zachowania oskarżonego. Dlatego też na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono w punkcie IV-tym części dyspozytywnej wyroku o obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody na rzecz pokrzywdzonej w wysokości wartości uszkodzonych okularów. W wyniku zachowania oskarżonego pokrzywdzona poniosła także krzywdę wynikającą</p>

			z tego, że doszło do naruszenia jej miru domowego, a także spowodowano u niej rozstrój zdrowia. Do naruszenia miru doszło w obecności dzieci, a rozstrój zdrowia był związany z ranami głowy. Wysokość tej krzywdy nie została ściśle określona. Stąd też na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono w tym zakresie nawiązkę jak w punkcie V-tym części dyspozytywnej wyroku.
S. B.	VI	I	W wyniku zachowania oskarżonego pokrzywdzona poniosła krzywdę wynikającą z tego, że doszło do naruszenia jej miru domowego. Do naruszenia miru doszło w obecności dwójki małoletnich dzieci. Wysokość tej krzywdy nie została ściśle określona. Stąd też na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono w tym zakresie nawiązkę jak w punkcie VI-tym części dyspozytywnej wyroku.
G. G. (1)	VII	I	W toku postępowania zabezpieczono dowód rzeczowy w postaci kominiarki należącej do oskarżonego G. G. (1) (k. 349-351, 577-588). Na podstawie ustaleń faktycznych należało przyjąć, że przedmiot ten służył do popełnienia czynu zabronionego, co skutkowało orzeczeniem przepadku tego przedmiotu.

P. N.	VIII	VIII	<p>Występek przewidziany w art. 191 § 2 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Mając na uwadze przytoczone ustawowe zagrożenie karą sąd uwzględnił przy wymiarze kary oskarżonemu następujące okoliczności. Na niekorzyść oskarżonego w ramach społecznej szkodliwości czynu sąd uwzględnił nie tylko nakłonienie oskarżonego G. G. (1) do popełnienia czynu zabronionego, ale również udzielenie mu pomocy do popełnienia tego czynu.</p> <p>Na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił, że miał on świadomość, że świadkami czynu na szkodę pokrzywdzonej mogą być jej dwoje małoletnich dzieci. Z punktu widzenia stopnia winy oskarżonego sąd na korzyść oskarżonego uwzględnił, że jest właścicielem lokalu, który wynajmowała pokrzywdzona, a która następnie nie płaciła w dużej części za najem. Z kolei w ramach tej samej dyrektywy na niekorzyść oskarżonego uwzględnił, że czyn zabroniony przypisany oskarżonemu był przemyślany, nie był wynikiem zamiaru nagłego. W tym kontekście sąd na niekorzyść oskarżonego</p>
-------	------	------	--

uwzględnił, że oskarżony nie wyczerpał wszystkich prawnie dopuszczalnych środków zmierzających do wyegzekwowania jego należności. Z bezpośredniej obserwacji zachowania oskarżonego w trakcie rozprawy głównej należy wyciągnąć wniosek, że oskarżony nie uzmysławia sobie jego naganności zachowania, krzywdy doznanej przez pokrzywdzoną. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego jego uprzednią niekaralność za przestępstwa. Mając na uwadze wszystkie wymienione okoliczności oceniane łącznie sąd uznał, że oskarżonemu P. N. należy wymierzyć karę roku pozbawienia wolności. Wymierzona kara jest karą odpowiadającą 1/5 górnej granicy ustawowego zagrożenia karą przewidzianej w art. 191 § 2 k.k., ale jest ona usprawiedliwiona z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. Wymierzona kara jest adekwatna do dość znacznego stopnia społecznej szkodliwości oraz do dość znacznego stopnia winy oskarżonego. Kara ta odpowiada też dyrektywie prewencji indywidualnej. Oskarżony nie był osobą uprzednio karaną za przestępstwa.

			<p>Wymierzona kara jest wreszcie adekwatna do dyrektywy prewencji ogólnej i uświadamia społeczność oskarżonego, jak również społeczeństwu w ogóle, że popełnienie czynu zabronionego przeciwko wolności spotyka się z reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. W zestawieniu ze współoskarżonymi G. G. (1) oraz S. B. sąd uwzględnił w przypadku oskarżonego P. N., że zdecydował się na nakłonienie i udzielenie pomocy do popełnienia czynu zabronionego z uwagi na to, że pokrzywdzona była jego dłużnikiem. Zdaniem sądu jego sytuacja motywacyjna była więc inna niż w przypadku pozostałych oskarżonych. W ocenie sądu obniżało to stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy oskarżonego P. N., co musiało skutkować wymierzeniem mu kary łagodniejszej niż w przypadku dwóch pozostałych oskarżonych.</p>
P. N.	IX	VIII	<p>Zdaniem sądu wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego nie było bezwzględnie konieczne. Z uwagi na uprzednią niekaralność oskarżonego, podejmowanie prac zarobkowych, sąd uznał, że w jego przypadku zachodzi pozytywna prognoza co</p>

			do tego, że nie popełni już nowego czynu zabronionego. Dlatego też sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby.
P. N.	X	VIII	W związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności sąd uznał za uzasadnione orzeczenie na podstawie art. 71 § 1 k.k. kary grzywny. Określając liczbę stawek dziennych sąd miał na uwadze okoliczności brane pod uwagę przy wymiarze kary pozbawienia wolności, zaś określając wysokość stawki dziennej sąd uwzględnił wysokość miesięcznych dochodów oskarżonego (k. 432, k. 813).
P. N.	XI	VIII	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny jako kary podlegającej wykonaniu zaliczono rzeczywiste pozbawienie wolności oskarżonego P. N. (k. 428-429), gdyż było to obligatoryjne.
P. N.	XII	VIII	Na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek wykonywania w okresie próby pracy zarobkowej.
G. G. (1)	XIII	I	Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócono oskarżonemu G. G. (1) dowody

			rzeczowe zabezpieczone w sprawie (k. 83-85), nie będące narzędziami przestępstwa, jako zbędne dla dalszego toku postępowania karnego.
S. B.	XIV	I	Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócono oskarżonemu S. B. dowody rzeczowe zabezpieczone w sprawie (k. 11-12), nie będące narzędziami przestępstwa, jak zbędne dla dalszego toku postępowania karnego.
G. G. (1), S. B.	XV	I	W toku postępowania zabezpieczono dowody rzeczowe w postaci gazu i rękawiczek (k. 456-456v.). Dowody przeprowadzone w sprawie nie pozwoliły na ustalenie właścicieli tych przedmiotów. Dlatego też w tym zakresie orzeczono na podstawie art. 231 § 1 k.p.k. o złożeniu ich do depozytu sądowego.
Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach			

uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

Czyn zabroniony przypisany w punkcie I-szym części dyspozytywnej wyroku oskarżonemu S. B. nie obejmował kradzieży telefonów komórkowych. Zdaniem sądu w zgromadzonym materiale dowodowym brak było podstaw, aby przypisać oskarżonemu zabór w celu przywłaszczenia wymienionych rzeczy. Z zeznań świadka Y. A. H. G. oraz świadka S. E. H. wynika, że oskarżony w trakcie zdarzenia zabrał im telefony komórkowe. Z wyjaśnień oskarżonego S. B. oraz zeznań świadka M. G. (1) wynika, że będąc w łazience oskarżony próbował przy użyciu jednego z tych telefonów połączyć się z innym abonentem. Niemniej jednak zdaniem sądu nie można oskarżonemu przypisać, aby jego zachowaniu towarzyszył zamiar przywłaszczenia tych rzeczy. Nie ma wszakże w materiale dowodowym podstaw umożliwiających przypisanie oskarżonemu zamiaru przywłaszczenia telefonów. Po pierwsze, zabranie przez oskarżonego dzieciom

ich telefonów należy wiązać z zachowaniem oskarżonego, który chciał, aby nie wezwały one pomocy przy pomocy telefonów. Ponadto, ustalona w sprawie próba połączenia przy użyciu jednego z tych telefonów świadczy co najwyżej o zamiarze użycia tego aparatu, ale w żadnej mierze nie świadczy o chęci jego przywłaszczenia. Po trzecie, o braku zamiaru przywłaszczenia świadczy analiza dalszego zachowania oskarżonego. W tym kontekście należy wskazać na to, że z wyjaśnień oskarżonego S. B. wynikało, że po wyjściu z łazienki odłożył telefony na blat w kuchni mieszkania pokrzywdzonej.

Wyjaśnienia te korespondują z zeznaniami świadka B. K. oraz zeznaniami świadka D. B., z których wynikało, że po wejściu funkcjonariuszy policji do mieszkania okazało się, że zabrane telefony leżały na blacie w kuchni.

Zdaniem sądu na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie można było przypisać oskarżonemu S. B., aby w trakcie zdarzenia z dnia 14 marca 2019 roku miał stosować przemoc fizyczną wobec dzieci pokrzywdzonej. Po

<p>pierwsze, wystarczającą podstawą do dokonania tego rodzaju ustaleń nie były zeznania świadka Y. A. H. G. oraz S. E. H.. Po drugie, podstawą do dokonania tego typu ustaleń nie były również wyjaśnienia oskarżonego S. B..</p>		
<p>7. KOsztu procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>XVI i XIX</p>	<p>W toku postępowania Skarb Państwa tymczasowo wyłożył wydatki związane z udziałem w sprawie oskarżonego G. G. (1) obejmujące: ryczałt za zapytanie o dane o karalności (k. 210, 873, 913), należność za konwojowanie w kwocie po 20 zł (k. 464-465), wynagrodzenie biegłego z zakresu medycyny sądowej w kwocie 160 złotych (k. 477), wynagrodzenie biegłego psychologa w łącznej kwocie 466,25 zł (562-563), wynagrodzenie biegłych lekarzy psychiatrów oraz biegłego psychologa w łącznej kwocie 575,49 zł (k. 569), wynagrodzenie za holowanie i parkowanie pojazdu w kwocie 400 zł (k. 673), wynagrodzenie za badanie telefonu marki LG w kwocie 615 zł (k. 693), ryczałt za doręczenia w postępowaniu</p>	

przygotowawczym oraz postępowaniu sądowym. Mając na uwadze treść art. 627 k.p.k. oraz art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłatach w sprawach karnych sąd zasądził od oskarżonego G. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 300 zł oraz kwotę 1200 złotych wydatków postępowania. Podejmując takie rozstrzygnięcie sąd uznał, że większość wyżej wymienionych wydatków postępowania odnosiła się wyłącznie do tego oskarżonego, w szczególności wynagrodzenia biegłych. Mając na uwadze deklarowany miesięczny dochód oskarżonego (k. 813) zdaniem sądu oskarżony jest w stanie ponieść opłatę oraz wydatki postępowania w zasądzonej wysokości. Z kolei z uwagi na konieczność utrzymania małoletniego syna sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia pozostałej części wydatków postępowania.

XVII i XIX

W toku postępowania Skarb Państwa tymczasowo wyłożył wydatki związane z udziałem w sprawie oskarżonego S. B. obejmujące: ryczałt za zapytanie o dane o karalności (k. 211, 874, 915), należność za

konwojowanie w kwocie po 20 zł (k. 466, 659), wynagrodzenie biegłych lekarzy psychiatrów oraz biegłego psychologa w łącznej kwocie 575,49 zł (k. 551), wynagrodzenie biegłego psychologa w łącznej kwocie 466,25 zł (k. 562-563), ryczał za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym oraz postępowaniu sądowym. Mając na uwadze treść art. 627 k.p.k. oraz art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłatach w sprawach karnych sąd zasądził od oskarżonego S. B. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 300 zł oraz kwotę 600 złotych wydatków postępowania. Podejmując takie rozstrzygnięcie sąd uznał, że większość wyżej wymienionych wydatków postępowania odnosiła się wyłącznie do tego oskarżonego, w szczególności wynagrodzenia biegłych. Mając na uwadze dochód oskarżonego z tytułu pracy zarobkowej (k. 852) zdaniem sądu oskarżony jest w stanie ponieść opłatę oraz wydatki postępowania w zasądzonej wysokości. Z kolei z uwagi na konieczność utrzymania żony sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia

	pozostałej części wydatków postępowania.	
XVIII	<p>W toku postępowania Skarb Państwa tymczasowo wyłożył wydatki związane z udziałem w sprawie oskarżonego P. N. obejmujące ryczałt za zapytanie o karalność (k. 875, 914), a także ryczałt za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym oraz postępowaniu sądowym. Mając na uwadze treść art. 627 k.p.k. oraz art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych sąd zasądził od oskarżonego P. N. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 180 zł oraz kwotę 103,33 złotych wydatków postępowania. Mając na uwadze dochód oskarżonego z tytułu pracy zarobkowej (k. 432, 813) zdaniem sądu oskarżony jest w stanie ponieść opłatę oraz wydatki postępowania w zasądzonej wysokości.</p>	
Podpis		